

Sygnatura akt VI Ka 558/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **7 października 2014** r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach, Wydział VI Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Andrzej Ziębiński

Sędziowie SSO Ewa Trzeja-Wagner (spr.)

SSO Bożena Żywioł

Protokolant Anna Piaskowy

przy udziale Jolanty Mandziej

Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 7 października 2014 r.

sprawy **J. P.** ur. (...) w Z.,

syna S. i E.

oskarżonego z art. 270§1 kk i art. 272 kk i art. 273 kk w zw. z art. 12 kk przy zast. art. 11§2 kk, art. 56§2 kks w zw. z art. 6§2 kks i art. 8§2 kks

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżyciela publicznego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze

z dnia 12 marca 2014 r. sygnatura akt VII K 553/13

na mocy art. 437 k.p.k., 624 § 1 k.p.k.

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że w punkcie 8 wyroku wskazuje, iż przepadek korzyści majątkowej został orzeczony za czyn opisany w punkcie 3 wyroku;
2. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;
3. zwalnia oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 558/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Zabrze wyrokiem z dnia 12 marca 2014 roku w sprawie VII K 553/13 uznał J. P. za winnego tego, że:

1. w okresie od 3 stycznia 2007 roku do 9 stycznia 2007 w Z., G. i K., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej posłużył się jako autentyczną umową zakupu na kwotę 3.800 euro na terenie Niemiec samochodu marki A. (...) z 2006 r. o nr VIN (...) z dnia 30 grudnia 2006 roku, podczas gdy w rzeczywistości pojazd ten nabyła w Niemczech firma (...) w

dniu 19 grudnia 2006 r. za kwotę 57.300 euro, dokonał szeregu wyłudzeń poświadczenia nieprawdy w dokumentach, poprzez podstępne wprowadzenie w błąd funkcjonariuszy publicznych upoważnionych do wystawienia dokumentów co do faktu, iż jest właścicielem ww. pojazdu oraz, iż pojazd ten sprowadził z Niemiec, jak i co do wartości pojazdu, a także należnych podatków, i tak działając w ww. sposób:

- w dniu 4 stycznia 2007 roku w Urzędzie Skarbowym w Z. uzyskał zaświadczenie potwierdzające brak obowiązku uiszczenia podatku od towaru z tytułu nabycia środka transportu (VAT 25),

- w dniu 4 stycznia 2007 roku w Urzędzie Celnym w G. uzyskał dokument potwierdzający zapłatę akcyzy na terytorium kraju od samochodu osobowego w nabyciu wewnątrzspółnotowym, gdzie deklarowana wartość pojazdu wynosiła 3.800 euro (14.559 zł),

- w dniu 9 stycznia 2007 roku w Urzędzie Miejskim w Z. na podstawie ww. dokumentów uzyskał decyzję o czasowej rejestracji pojazdy pod nr rej. (...),

- w styczniu 2007 roku z (...) V. w K. zawarł umowę komisju wymienionego samochodu o nr (...), gdzie deklarowana wartość pojazdy wynosiła 297.000 zł, a następnie potwierdził przyjęcie gotówki za przedmiotowy samochód w wyżej wymienionej kwocie,

tj. czynu z art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za to skazał go na podstawie art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. na karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności;

2. w dniu 3 stycznia 2007 roku w Z. i G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, złożył Urzędowi Skarbowemu w Z. „Wniosek o wydanie zaświadczenia potwierdzającego brak obowiązku uiszczenia podatku od towarów i usług z tytułu przywozu z innego państwa członkowskiego środka transportu” (VAT-24) oraz w tym samym dniu Urzędowi Celnemu w G. „Deklarację uproszczoną nabycia wewnątrzspółnotowego” (...) oraz umowę zakupu z dnia 30 grudnia 2006 roku na terenie Niemiec samochodu marki A. (...) z 2006 r. o nr VIN (...) za kwotę 3.800 euro, podając w ww. dokumentach nieprawdę co do wartości pojazdu oraz podmiotu nabywającego, podczas gdy w rzeczywistości pojazd ten nabyła w Niemczech firma (...) w dniu 19 grudnia 2006 r. za kwotę 57.300 euro, przez co naraził podatek należny Skarbowi Państwa na uszczuplenie w kwocie nie mniejszej niż 84.030,10 złotych,

tj. czynu z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. oraz art. 8 § 2 k.k.s. i za to skazał go na podstawie art. 56 § 2 k.k.s. na karę grzywny w wysokości pięćdziesięciu stawek dziennych ustalając, że jedna stawka dzienna wynosi czterdzieści pięć złotych;

3. w okresie od 12 lutego 2008 roku do 15 lutego 2008 roku w Z., G. i S., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, posłużył się jako autentyczną podrobioną umową zakupu za kwotę 3.700 euro na terenie Niemiec samochodu marki A. (...) z 2007 r. o nr VIN (...) z dnia 9 lutego 2008 roku, podczas gdy w rzeczywistości pojazd ten nabyła inna osoba, dokonał szeregu wyłudzeń poświadczenia nieprawdy w dokumentach, poprzez podstępne wprowadzenia w błąd funkcjonariuszy publicznych upoważnionych do wystawienia dokumentów co do faktu, iż jest właścicielem ww. pojazdu oraz, iż pojazd ten sprowadził z Niemiec, jak i co do wartości pojazdu, a także należnych podatków i tak działając w ww. sposób:

- w dniu 13 lutego 2008 roku w Urzędzie Celnym w R., Oddziale Celnym w G. uzyskał dokument potwierdzający zapłatę akcyzy na terytorium kraju od samochodu osobowego w nabyciu wewnątrzspółnotowym, gdzie deklarowana wartość pojazdu wynosiła 3.700 euro (w przeliczeniu 13.388,45 zł),

- w dniu 14 lutego 2008 roku w Urzędzie Skarbowym w Z. uzyskał zaświadczenie potwierdzające brak obowiązku uiszczenia podatku od towaru z tytułu nabycia środka transportu (VAT 25),

- w dniu 15 lutego 2008 roku w Urzędzie Miejskim w Z. uzyskał decyzję o czasowej rejestracji ww. pojazdu pod nr rej. (...),

- w dniu 15 lutego 2008 roku w PHU (...) w S. zawarł umowę komisji wymienionego samochodu, gdzie deklarowana wartość pojazdu wynosiła 282.000 zł,

tj. czynu z art. 270 § 1 k.k. i art. 272 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 12 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 270 § 1 k.k. przy zast. art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę dziesięciu miesięcy pozbawienia wolności;

4. w dniu 12 lutego 2008 roku w Z. i G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, złożył Urzędowi Skarbowemu w Z. „Wniosek o wydanie zaświadczenia potwierdzającego brak obowiązku uiszczenia podatku od towarów i usług z tytułu przywozu z innego państwa członkowskiego środka transportu” (VAT-24) oraz w tym samym dniu Urzędowi Celnemu w R. Oddziałowi Celnemu w G. „Deklarację uproszczoną nabycia wewnątrzwspólnotowego” (...) oraz umowę zakupu z dnia 09 lutego 2008 roku na terenie Niemiec samochodu marki A. (...) z 2007 r. o nr VIN (...) za kwotę 3.700 euro, podając w ww. dokumentach nieprawdę co do wartości pojazdu oraz podmiotu nabywającego, podczas gdy wartość rynkowa pojazdu wynosiła 293 500 zł przez co naraził podatek należny Skarbowi Państwa na uszczuplenie w kwocie nie mniejszej niż 36 531 złotych,

tj. czynu z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. oraz art. 8 § 2 k.k.s. i za to na mocy art. 56 § 2 k.k.s. skazał go na karę grzywny w wysokości pięćdziesięciu stawek dziennych ustalając, że jedna stawka dzienna wynosi czterdzieści pięć złotych.

W dalszej części wyroku Sąd Rejonowy na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego w punktach 1 i 3 kary pozbawienia wolności i orzekł karę łączną jednego roku pozbawienia wolności, zaś na mocy art. 39 § 1 k.k.s. połączył orzeczone wobec oskarżonego w punktach 2 i 4 kary grzywny i orzekł karę łączną grzywny w wysokości pięćdziesięciu stawek dziennych ustalając, że jedna stawka dzienna wynosi czterdzieści pięć złotych. Na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. Sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności i ustalił okres próby na trzy lata. Sąd na mocy art. 45 § 1 k.k. orzekł środek karny w postaci przepadku kwoty dwustu złotych. Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oskarżony został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych, którymi obciążono Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniosła Prokuratura Okręgowa w K.w zakresie orzeczenia o karze. W środku zaskarżenia, w którym nie kwestionowano oceny dowodów i ustalonego stanu faktycznego, podniesiony został wyłącznie zarzut obrazy prawa procesowego, mającej wpływ na treść wyroku. Prokuratura wskazała na naruszenie art. 413 k.p.k. poprzez brak określenia, za który z czynów przypisanych oskarżonemu nastąpiło orzeczenie środka karnego w postaci przepadku korzyści majątkowej. Formułując ten zarzut Prokuratura wniosła o zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt. 8 wyroku poprzez wskazanie, że przepadek korzyści majątkowej orzeczony został za czyn opisany w pkt III aktu oskarżenia, a przypisany oskarżonemu w pkt 3 wyroku.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zarzut przedstawiony w apelacji Prokuratura okazał się zasadny i w efekcie skutkowało zmianą wyroku Sądu I instancji.

W pierwszej kolejności wskazać jednak należy, że ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji są prawidłowe, zaś materiał dowodowy leżący u podstaw tych ustaleń kompletny. Zgromadzone dowody ocenione zostały w sposób swobodny, nie zaś dowolny. Wszystkie poczynione w sprawie ustalenia faktyczne mają swoje odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym. Na podstawie ustalonego stanu faktycznego Sąd meriti wyprowadził właściwe wnioski co do winy oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów przestępnych. Nie budzi zastrzeżeń przyjęty opis czynów i ich kwalifikacja prawna, jak również wymiar kar za poszczególne czyny oraz wymiar orzeczonych kar łącznych. Zasadnie organ pierwszej instancji przyjął istnienie co do oskarżonego pozytywnej prognozy

kryminologicznej, co ostatecznie spowodowało warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.

Wyrok Sądu I instancji nie jest jednak wolny od wad. Rację ma Prokuratura wskazując na naruszenie przez ten Sąd przepisów postępowania, mających wpływ na treść wyroku, a to art. 413 k.p.k. poprzez brak wskazania którego z czterech czynów oskarżonego dotyczy orzeczony w punkcie 8 wyroku środek karny w postaci przepadku korzyści majątkowej. Doprecyzować należy, że uchybienie Sądu polegało na naruszeniu art. 413 § 2 pkt 2 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem wyrok skazujący powinien zawierać rozstrzygnięcie co do kary i środków karnych, a w razie potrzeby co do zaliczenia na ich poczet tymczasowego aresztowania i zatrzymania oraz środków zapobiegawczych wymienionych w art. 276 k.p.k. Orzeczenie Sądu I instancji co do środka karnego było nieprawidłowe. Nie ulega wątpliwości, że rozstrzygnięcia co do kary i środków karnych powinny odnosić się do przypisanego oskarżonemu czynu wypełniającego znamiona określonego przestępstwa. Środek karny może zostać wymierzony wyłącznie za konkretne, popełnione przestępstwo. Nie jest zatem dopuszczalne orzeczenie środka karnego niejako w sprawie, a koniecznym jest jego powiązanie z odpowiedzialnością karną za określone przestępstwo. Treść wyroku sądowego nie powinna w tej mierze budzić żadnych wątpliwości. Tymczasem rozstrzygnięcie Sądu I instancji w zakresie środka karnego w postaci przepadku korzyści majątkowej nie spełniało wskazanych wymogów. Brak określenia za które z przypisanych przestępstw Sąd orzekł środek karny, narusza ustawową konstrukcję wyroku skazującego wyrażoną w przepisie art. 413 § 2 k.p.k. Działanie Sądu sprzeciwiało się w efekcie podstawowej zasadzie odpowiedzialności karnej za czyn zabroniony pod groźbą kary. Naruszenie przez Sąd prawa procesowego miało bezpośredni wpływ na treść wyroku, powodując jego wadliwość, niemożliwą do zaakceptowania.

Sąd odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok poprzez wskazanie, że przepadek korzyści majątkowej orzeczony w punkcie 8 wyroku dotyczy czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie 3 wyroku. Możliwość takiej zmiany uzasadniona była wniesieniem w tym zakresie apelacji na niekorzyść oskarżonego. Ponadto zebrane w sprawie dowody pozwalały na ustalenie, że uzyskana przez oskarżonego kwota 200 zł stanowiła zapłatę za wizyty J. P. w urzędach w G., Z. i S. oraz podpisywanie stosowych dokumentów dotyczących drugiego samochodu tj. pojazdu A. (...) z 2007 r. Wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie uznane zostały za w pełni wiarygodne. W pozostałej części zaskarżony wyrok jako prawidłowy należało utrzymać w mocy.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisów powołanych w sentencji.